

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 46/98

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 1. júla 1998 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] proti rozhodnutiu prezidenta Slovenskej republiky z 13. marca 1997 o vyhlásení referenda na dni 23. a 24. mája 1997 uverejnenom v Zbierke zákonov Slovenskej republiky z roku 1997 pod č. 76, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky v Košiciach (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. marca 1998 doručené podanie s dátumom 24.2.1997, v ktorom jeho pisateľ uviedol, že jeho predmetom je „sťažnosť v zmysle čl. 127 Ústavy SR proti porušovaniu ľudských práv a slobôd s prihliadnutím na čl. 32 Ústavy Slovenskej republiky“. Ďalej uviedol, že sťažnosť v zmysle citovaného článku ústavy podáva „proti rozhodnutiu prezidenta Slovenskej republiky č. 76 z 13.3.1997 o vyhlásení referenda, ktorým sa obmedzuje moja sloboda, moje základné ľudské právo ako občana - voliča pri hlasovaní v tomto referende, čo je v rozpore s článkom 21:3

Všeobecnej deklarácie ľudských práv prijatej OSN dňa 10.12.1948, č. 217/3, podľa ktorej vôľa ľudu má sa vyjadriť ... tajným hlasovaním zabezpečujúcim slobodu hlasovania“.

V odôvodnení svojho podania uviedol, že „napriek tomu, že podľa čl. 95 a čl. 102 m/ Ústavy SR vznikla prezidentovi SR povinnosť na základe uznesenia NR č. 564 zo dňa 14.2.1997 vyhlásiť referendum vo veci vstupu do NATO, ako aj ďalšia rovnaká povinnosť na základe petície občanov zo dňa 4.3.1997 vyhlásiť referendum vo veci priamej voľby prezidenta SR občanmi SR, nestalo sa tak. Prezident SR túto povinnosť nesplnil. Neboli vyhlásené 2 referendá (vraj z ekonomických dôvodov), ktoré sa mohli konať v rovnakom termíne, ale iba jedno spoločné“. Podľa názoru pisateľa týmto konaním, „t.j. spojením dvoch predmetne nezlučiteľných referend do jedného referenda, prezident Slovenskej republiky 1) porušil Ústavu Slovenskej republiky Čl. 2 (2) tým, že prekročil svoju právomoc definovanú v Čl. 102 Ústavy Slovenskej republiky, 2) porušil článok 21:3 Všeobecnej deklarácie ľudských práv OSN obmedzením mojej slobody hlasovania tým, že sa mi nedovoľuje slobodne konať v prvom kroku rozhodovania o referende, keďže sa mi nedáva možnosť prakticky sa zúčastniť na hlasovaní iba o jednom predmete takto vyhláseného referenda“.

Z označenia podania i z jeho obsahu jednoznačne vyplynulo, že jeho pisateľ (ďalej len „sťažovateľ“) navrhoval ústavnému súdu preskúmať v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutie prezidenta Slovenskej republiky č. 76/1997 Z.z., ktorým na dni 23. a 24. mája 1997 vyhlásil referendum a na jednom hlasovacom lístku určenom pre toto referendum uviedol otázky schválené uznesením Národnej rady Slovenskej republiky č. 564 zo 14. februára 1997 i otázky obsiahnuté v petícii občanov. O preskúmanie tohto rozhodnutia v konaní o ústavnej sťažnosti žiadal preto, lebo sa domnieval, že ním bol porušený článok 21 bod 3 Všeobecnej deklarácie ľudských práv OSN, a tým aj obmedzená jeho sloboda hlasovania v predmetnom referende.

II.

Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, ktoré je neverejné bez prítomnosti účastníkov konania (§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z.z.; ďalej len „zákon č. 38/1993 Z.z.“) ústavný súd skúma, či sú splnené všetky kogentné a kumulatívnym spôsobom ustanovené podmienky potrebné pre začatie konania upravené v čl. 127 ústavy a v § 49 až 58 citovaného zákona. Z citovaných ustanovení ústavy i zákona vyplýva, že ústavný súd rozhoduje len o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ako konštatoval ústavný súd už v rozhodnutí I. ÚS 48/94 zo 4. októbra 1994, ak nedostatok niektorej z týchto podmienok nie je možné odstrániť doplnením sťažnosti, ústavná sťažnosť nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, a preto ju treba považovať za zjavne neopodstatnenú. Nevyhnutnou podmienkou pre začatie konania o ústavnej sťažnosti je, aby sťažnosťou fyzickej alebo právnickej osoby bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, miestneho orgánu štátnej správy alebo orgánu územnej samosprávy, ktorými bolo porušené ich základné právo alebo sloboda (t.j. rozhodnutia individuálnej povahy).

Prezidenta Slovenskej republiky (aj keď je jedným z najvyšších orgánov štátnej moci) však podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať ani za ústredný orgán štátnej správy, a ani za orgán miestnej štátnej správy, či územnej samosprávy. Zákon Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy tiež neobsahuje normu, ktorá by ustanovovala, že prezident Slovenskej republiky patrí medzi ústredné orgány štátnej správy, takže jeho rozhodnutia preto nemôžu byť predmetom preskúmania pred ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti. S ohľadom na uvedené nie je preto ani opodstatnené

